

Háy
János

HOZOTT LÉLEK

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2015

A LÁNY, AKI HOZOTT LÉLEKBŐL DOLGOZOTT

Az apa, vagy ahogyan ő mondta: az apám, és ezután kezdett arról beszélni, ami végülis elvezetett az eseményig. Hogy tulajdonképpen az anyjával kezdődött. Nem tudja pontosan, hány éves volt, a kelleténél biztosan kisebb, mikor az anya azt mondta, ketten voltak csak otthon, az apa épp dolgozott, az anya meg kevert valamit a gázon, azt mondta, hogy az, amit az apádnak kell nyújtanom, az egy szolgáltatás. A lány akkor a főzésre gondolt, a napi többórás ácsorgásra a tűzhely mellett, csak később derült ki számára, hogy nem arról van szó. Egy olyan szolgáltatás, folytatta az anya, amit mindenkinek meg kell tennie, aki egyszer beengedi ezt a férget. A konkrét megnevezés ellenére, mint kiderült, a féreg szó alatt az asszony az összes férfit értette, tehát azt is, akivel majd a lánynak össze kell feküdnie, ha azt akarja, hogy gyerekei legyenek. És a féreg, folytatta az anya, aki általánosságban az

összes férfire, de itt most konkrétan az apára gondolt, elfogadja ezt a szolgáltatást, sőt unszolja, hogy minél többször, holott az asszonynak erre már régen nincsen szüksége. Még akkor, amikor szükség volt rá, akkor még el tudta fogadni, meg a férfi se olyan volt, mint amilyen most, mert mennyire büdös, mondta. Mennyire, kérdezte a lány. Nagyon, mondta az asszony.

Évekbe telt, mire a lány megértette, miből ered az apa szaga. Egyszer később ment haza, volt valami az iskolában, és látta, hogy ott hever a fürdőkádban ruhástól. Mit csinálsz, kérdezte a lány, az apa meg, hogy anyád nem akarja, hogy melléfeküdjek. Hogy is engedné, gondolta akkor a lány, hogy is engedne egy ilyen részeg, undorítóan büdös embert maga mellé, ráadásul soha nem elégszik meg a melléfekvéssel, azonnal rámászna. Tudta a lány, hogy ez szokott lenni, elmesélte az anyja. És beléhatol, büdösen és részegen, nem várva arra a pillanatra, amikor az asszony is akarná. Mért sietsz, kérdezte az asszony. A férfi meg hogy nem siet, de hiába nyúl hozzá, kezdte, hogy simogatta a hátát meg a fenekét, meg persze a mellét, s aztán lecsúsztatta a kezét az ágyékához, de hiába, mert a nő csak elhúzta a testét, hogy fáj, biztos megsérült ott valami, holott nem sérült meg semmi, csak a nemkellés miatt volt ott minden annyira érzékeny. Akkor

a férfi még egyszer végigjátszotta ezt a sorozatot, újra eredmény nélkül, és végül kénytelen volt hanyattlökni a nőt és az előkészítetlen hüvelybe behatolni. Harmadszor már nem merte vállalni a simogatás kudarcát. Nehezen ment, mert ő is erejét veszítette a próbálkozás során. Ő puha volt, a nő száraz. Ezt nem engedheti meg az anyja, gondolta a lány, mert mindenről tudott, hiába mondta, hogy egy gyereknek a szülei szarásáról meg nemi életéről nem illik tudni, az asszony csak mondta, ha alkalmat talált, hogy mondhasssa, mert meg volt arról győződve, hogy ez egy fontos tanulság a lány élete tekintetében. Nézze csak meg őt, és gondolkodjon, mit akar az élettől. Sajnos, ezt ő nem kapta meg az ő anyjától, mert az annyira félt a férjétől, hogy nem merte elmondani, hogy kényszerből fekszik le vele. Nem mert erről beszélni, holott mindenki tudta, hogy a férje baltával kergette az udvaron egyszál gatyában, amikor az asszony nem akart vele. A lány nem tudta elképzelni a nagypját baltával gatyában rohanni az udvaron, ő egy kedves öregemberre emlékezett, aki rá se nézett a nagymamára, nemhogy fegyvert emeljen rá. Pedig így volt, mondta az anya, a nagyanyád ezért nem mert semmit sem átadni abból a tudásból, amit nőként megszerzett, de én elhatároztam, hogy mindent átadok, nem engedem, hogy a lányom

váratlan helyzetbe kerüljön. Mikor a lány megkérdezte, hogy mért van az, hogy néha mégis engedi ezt a fájdalmat, akkor csak azt mondta, hogy praktikus okokból. Hogy békén hagyjon. Azért, hogy ne akarja azt csinálni, amit engedték, hogy csináljon veled? Azért, mondta, ilyenkor van egy kis szünet. Meg néha a pénz miatt, mondta, és beszélt arról, hogy a szexuális szolgáltatás, amit egy nőnek meg kell tennie, mennyire eredményes is tudhat lenni, ha valami célja van, például, hogy vegyen magának egy értékeesebb ruhát vagy kieszközöljön egy külföldi utazást. Jó, a külföldben még az is benne van, hogy esetleg, ha kényelmes helyen szállnak meg, akkor ott is kell vele, de ha sikerült például egy szobában aludni a lánnyal, mármint amikor a lány még abban a korban volt, akkor erre való hivatkozással ez elkerülhető volt. Azt hittem, mondta a lány, azért utazunk így, mert így olcsóbb. Igen az apád is így tudta, mondta az anya, ezzel lehetett erre rávenni, mert minden férfi, mondta rendkívül kicsinyes, ha spórolási lehetőséget lát, akkor spórol akár a farka kontójára is.

A lány tulajdonképpen akkor változott meg az apa irányában, amikor kamaszodott és úgy gondolta, mindaz, amit az anya gondol a szexuális életről, mindaz nem felel meg általánosan a való-

ságnak, csupán az anya és az apa viszonylatában bír igazsággal. És megsajnálta az apát, látta azt a vágyakozást, ahogyan az anyja után sóvárog, pedig milyen az ő anyja? Mindene meg van vastagodva, és az arca is milyen. Biztos fiatalon sem volt szép, gondolta a lány, de mostanra az is tovább romlott, és hogy az anyja örülhet, hogy egy olyan férfi vágyakozik utána, mint az apja. Mert az ő apja, az osztálytársai, aztán a csoporttársai is megmondták az egyetemen, még férfiként értelmezhető, akár a lány korosztálya számára is, míg fordítva, el sem lehetett volna képzelni, hogy a lány anyját megkívánja egy huszonéves egyetemista. Legfeljebb, ha tökre beteg, s csak hétvégére engedték ki az idegosztályról. A legtöbbször azt kérdezték tőle az osztálytársai, hogy ez a nagymamád vagy a mamád, az apja kapcsán meg hogy te ezzel a pasival jársz? Nem, mondta a lány, ez az apám. Egy idő után elkezdte zavarni az apa fiatalossága. Főleg, amikor meglátta valóban fiatalabb nőkkel az utcán, olyan pozícióban, amit nem lehetett félreérteni. Mégiscsak az én apám, gondolta, és most egy más lánnyal, hirtelen nem jutott eszébe, hogy épp azért más lánnyal, mert az ő apja. Egy ennyire fiatallal, ez undorító.

Az apa, vagy ahogy a lány mondta: az apám, senki nem tudja, hogy miért, mert azért nem

lehet, amit nekem mondott, hogy anyagi gondok miatt, hogy kitették az állásából és a nyakán volt egy hatalmas kölcsön, amit nem is lehet érteni, hogy lehetett egy ilyen idős embernek kifizetni. A bankok manapság rendkívül felelőtlenek, olyanok, mint a fiatal apafüggőségben szenvedő lányok, akik simán odaadják magukat egy ötvenes férfinak, például az ő apjának, és nem gondolkodnak a következményeken, hogy ki fogja felnevelni azt a gyereket, aki így véletlenül összejön. A bankok is ilyenek, bárkinek adnak kölcsönt, s amikor nem tudja visszafizetni, akkor persze jön az adós életének teljes tönkretétele. Ezt akarta megelőzni az apja, legalábbis amikor utoljára a lánnyal beszélt, erre utalt, hogy nincs ereje végigasszisztálni azt, hogy egy hivatal, egy pénzügyi intézmény zilálja szét az életét. Mégha egy fiatal, terhes nő állítana be, hogy innétől van egy másik családja, azt még el tudná fogadni, de a bankot, azt nem. A lány nem gondolt semmire, legfeljebb hogy hála istennek, akkor nem lesz kistestvére, akivel az apán kell osztozkodnia, arra végképp nem gondolt, hogy ennek most akkor tényleg lennének majd végzetes következményei. Csak a szokásos anyagi nyafogásnak látta, amit már hallott korábban is, de akkor néhány hét alatt a dolgok megoldódtak. Nem merült föl benne, hogy a sok-sok korábbi anyagi probléma

megoldása juttatta a férfit épp ahhoz, hogy ezt a hatalmas kölcsönt felvegye, két banktól is, mert ugye a bankok semmit nem tudnak egymásról, hogy az ügyfél már másutt is felvett egy jelentős összeget. A lány meglepődött, amikor az anyja felhívta, hogy megtalálták hátul a kamrában, a nadrágszíjával kötötte fel magát. A nadrágszíjjal, kérdezte a lány, mert először nem jutott a tudatáig, hogy az apja van ott, abban a hurokban, csak az, hogy praktikusán nehéz megérteni. Hogyan sikerülhet valakinek egy ennyire rövid valamivel felkötnie magát. Igen, mondta az anya, azzal, s hogy már hideg volt, mikor megtalálta. Nem is kerested, kérdezte a lány. Tél van, mondta az anya, hamar hűlnek a tetemek. Ezt a szót használta, amit a rendőrségtől kiküldött nyomozó is használt. A lány csak egy óra múlva kezdett el sírni. Elképzelt olyan jeleneteket az életéből, amikor még élt az apja, s hogy ezek a jelenetek már nem ismétlődhetnek meg. És sírt. Láttta magát a tengernél, ahova egyszer elmentek nyaralni, hogy ott áll a vízben és labdázik az apával. Sírt, egyre jobban, főleg akkor, amikor a gondolatban a labda épp hozzárepült, elkapta és felnézett az apára, az apa meg nevetett, hogy ügyes vagy.

Az apa, vagy ahogyan a lány mondta: az apám végzett magával. A lány ezzel a háttérrel sodró-

dott bele a házasságba. Egy építési vállalkozó volt a jelölt. A döntésében inkább az anya, mintsem az apa gondolkodása befolyásolta. Vagy az apáé is? Nehéz eldönteni, mert az apa halála, ami a pénz miatt volt, ugyanúgy katalizálhatott egy ilyen döntést, mint az anya pénzéhsége, hogy ehhez a férfihoz a pénz miatt menjen feleségül. Mert amiatt ment, semmi kétség. Csak később derült ki, hogy ez a pénz nem elég ahhoz az élethez, amit a lány elképzelt magának. Ettől a felismeréstől fogva, a férfi az ő számára is, ahogy az anya számára az apa egy féreg lett, aki minden éjszaka, vagy minden második éjszaka megpróbálkozik a lány, aki közben életkora és családi állapota szerint is nő lett, magáévátételével. Ezek a próbálkozások azonban sorra kudarcot vallottak, csak nagy néha, amikor a nőnek pénzre volt szüksége, mert azért abból a nem elég sokból mégiscsak ki tudott ragadni magának némi összeget. Este akkor engedte. A férfi, ahogy megkapta az engedélyt, behatolt. A nőnek fájdalmi voltak, ahogyan az anyának is valaha. Másnap reggel aztán előállt, hogy kéne neki egy új ruha, de nem turkálós, mert az ő korában, meg egy építési vállalkozó feleségeként mégsem járhat turkálós göncökben. Ha netán az építési vállalkozó például festő lenne vagy író, akkor akárhogy öltözhetne, már attól különleges lenne, hogy ki

a férje, de az ő férje ugye nem az, úgyhogy ő csak akkor számíthat figyelemre, ha rendesen felöltözik.

A férfi elővette a pénztárcáját, és letett a konyhaasztalra egy összeget. A nő megvette a ruhát. Ebben a ruhában tetszett meg annak a férfinak, akit a férjénél gazdagabbnak vélt, ennél fogva alkalmasabbnak a vele való kapcsolatra. A férfi plasztikai sebész volt egy budai magánklinikán. Reggeltől estig szabta át az embereket, s örökösen a tökéletes test bűvöletében élt, ami persze csak az ő ízlése szerint lehetett tökéletes, mert ugyan a testben javulni akarók megmondhatták, hogy mit szeretnének, de az orvos agitációja sokat mozdított az eredeti elképzéseken. Szerette volna, ha minden nő olyan, ahogyan neki tetszik. Az építési vállalkozó felesége is így került hozzá. Szülések után volt jóval, mert bármily hihetetlen, abban a rettenetes szárazságban is meg tudnak foganni gyerekek, s úgy döntött, nem cipeleli magán tovább a terhesség jeleit. Szégyenkezve bontogatta ki azokat a részeket, amiket a ruha addig ügyesen eltakart, rettegett, hogy elriasztja a plasztikai sebészt, de épp ellenkezőleg, a férfi arca felvidult, s máris ajánlatokkal állt elő, amelyeket a nő gondolkodás nélkül elfogadott. Nem olyan volt, mint a plasztikai sebész felesége, aki a természetes szépségben hitt. Hát úgy is

néz ki, mondta egyszer a nő, az építési vállalkozó felesége, amikor meglátott egy családi fényképet. Nevetett, gúnyosan, bár hozzá kell tenni, hogy az ő testén véghezvitt változtatásokat persze az építési vállalkozó észre sem vette. Csak annyit mondott egyszer, hogy szép vagy, de nem gondolta, hogy ez a szépség azért benne van pár millióban. Mert annyiban volt, hisz kezdetben az orvos még honoráriumért csinálta a műtétet, csak mikor visszament kontrollra, na, akkor történt meg, aminek meg kellett történnie. Azután már ingyen is megcsinálta volna a műtéteket, ha nem csinálta volna meg korábban pénzért. A nő nekivetkőzött a vizsgálóban, a férfi közelhajolt a melléhez, ami részben a nőé volt, de kicsit a férfié is, hiszen magán viselte a gondos testmetsző kéznyomát. A nő érezte a férfi leheletét a mellbimbóin, érezte, ahogy az orrból kiömlő levegő megsimogatja azon az érzékeny helyen, s a test azonnyomban reagál, megkeményedik, aztán talán a férfi magától mozdult vagy ő ösztönösen a fejét a melléhez rántotta, vagy épp egyszerre működött ez a két akarat, később már nem lehetett eldönteni, de nem is kellett. Ott a vizsgálóban történt meg először. A férfi most azt érezte, hogy megteremtette a nőt, akit szeretni tud, s hogy persze van a férje, de mégis az övé, mert a valahai teremtő sem állt ellen az ő Évájának,

dehogy, ott dugtak az édenkertben, amíg Ádám aludt, különben az egész kígyótörténet nem értelmezhető, mert mi a francnak a kígyónak egy ember felesége, neki a teremtő kurvája kellett. A nő is úgy érezte, hogy ez a férfi az, akiért tulajdonképpen élni érdemes, mostmár szívesebben feküdt le a férjével. Még nedves volt a délutáni szeretkezéstől. Az építési vállalkozó is úgy érezte, érdemes volt annyi évet várni türelmesen, most végre megjavult a házassága.

Hetente kétszer találkozott a plasztikai sebésszel, volt egy magánrendelője is a belvárosban. Felment rendelés után, amikor az asszisztense elment, és akkor megtörtént az, ami tulajdonképpen az építési vállalkozóval soha nem történt meg, még akkor sem, amikor a lelegején voltak, s nem tudta mire lesz elég az az összeg, ami miatt hozzáment feleségül.

Amint belépett, a plasztikai sebész azonnal kicsomagolta az ő teremtményét, a drága ruhák ott gyűrődtek a magánrendelő kövén. Mindenki téged akarna megdugni, mondta, markolászva a szilikon-élőhús vegyületet. Á nem, mondta a nő. De, mondta a férfi, mert olyan lettél, én olyanra csináltalak. A nő újra tiltakozott, mert azt hitte, az a jó, ha azt mondja, az ő teste örökre a plasztikai sebészé, ahhoz más már nem érhet. Mondd azt, hogy mindenki, hogy az Obama

is meg a Putyin, meg a Kóbor János is, meg a, elakadt a férfi, mert épp csúcsra jutott. Mindenki téged akar megdugni, mondta megint, és újra indult. A nő már nem tagadott. Igen, mindenki, mondta a nő. Tudtam, te rohadt ribanc, mondta a férfi, és behatolt durván a nőbe. Mindenki, mindenki téged akar, meg is dugtak, ugye megdugtak. Meg, mondta a nő, megdugtak. A négerek is megdugtak, meg a kínaiak is megdugtak, meg az arabok is. A férfi akkor kiabált, hogy mondd el a nevüket, mondd el névszerint, hogy kik voltak! A nő sorolni kezdett neveket, akik közé becsúsztott egy-két olyan név is, akivel tényleg volt viszonya, de legtöbbször azokat mondta, akiket az előző napon a vacsoracsatában, meg a híradóban látott.

Szeretlek, mondta a férfi, mikor másodszor is elélezett. Én is, mondta a nő.

Mindenki megtalálta a számítását ebben a kapcsolatban. A plasztikai sebész felesége is, aki a természetes szépségideál mellett már egy ideje azt is tudta, hogy nem szokványos a nemi identitása. Egy karácsonyi jótékonysági partin megismerkedett egy másik hasonló cipőben járó feleséggel. Az ilyen feleségek messziről kiszúrják egymást. Főleg a karácsonyi partikon, amikor mindenki túloltözi magát, csak ők vannak úgymond laza szerelésben, kopott farmerban és

természettől csapzott hajjal. Így aztán amikor a férfi azt mondta a nőnek, hogy ő a feleségével soha, akkor ez a férfi igazat mondott, bár a nő ezt soha nem hitte el, hiszen ő is azt mondta a férfinak, hogy ő a férjével soha, holott az utóbbi időben hetente kétszer és épp azokon a napokon, amikor a plasztikai sebésszel, ráadásul fürdés nélkül, merthát ha megfürdött volna, akkor oda a nedvesség, újra visszacsúsztott volna abba a rettenetes állapotba, hogy fájdalmak, ahová többé nem akart visszacsúszni.

Ki tudhatja, mit hoz a jövő, s hogy amit hoz, abban mennyi a saját akaratumk. A nő ugyan meg volt róla győződve, hogy a korábbi elviselhetetlen állapotba nem fog visszacsúszeni, mégis épp oda, vagy ha lehet azt mondani, még annál is lejjebb csúsztott.

Az egyik szeretkezés után, amikor választási év lévén a nő az összes képviselőjelöltet, valamint a pártok szakértői stábját is felsorolta, a plasztikai sebész azt mondta, hogy ő többet nem akarja realizálni a testi kontaktust. Mit értesz ezen, kérdezte a nő, hogy nem dugunk többet? Hát, tulajdonképpen, dadogott az orvos, ahogyan a férfiak dadognak, amikor valami fontosat el kell mondani egy nőnek. Mi az, hogy tulajdonképpen, kérdezte a nő. Hogy igen, ez azt je-

lentené, akkor, hogy nem. Valakid van, mi? Egy olyan, akit még nálamnál is jobban sikerült megcsinálnod, üvöltözött a nő. Nem, mondta a férfi, én nem szakítani akarok. Hanem mit, kérdezte a nő. Csak hogy ne legyen közöttünk testi dolog, mert nekem tényleg úgy van, hogy ha csak rá gondolok, nekem az is elég. Micsoda? Te hülye vagy? Vagy beteg, üvöltözött a nő. Nem, csak már olyan idős, hogy nincs kedvem ahhoz. Nekem elég arra gondolni, hogy milyen gyönyörű vagy, mondta a férfi. Nekem viszont nem elég, mondta a nő, de hiába mondta, mert a plasztikai sebész makacsul ragaszkodott az elképzeléséhez, s mikor a nő megmarkolta a farkát, ahogyan máskor is szokta, amikor két üvöltés között hozzásimult, a sebészben semmi nem változott. Nem megy, mondta. A nő meg, hogy de, megy, és bontotta ki a nadrágját, és próbált valami életet lehelni a férfibe, de hiába volt az igyekezet, a szilikonnal feljavított testrészek munkábaállítása, nem hozott eredményt. A férfi kezét bedugta akkor magához és úgy próbálkozott, az ujjait mélyen belenyomta a hüvelybe, aztán a suta ujjakkal kicsit elkezdte magát simogatni, de semmi. Nem szeretsz, üvöltött a nő most újra, holott a férfi szerette, de úgy tűnt, már csak így tudja szeretni, mint ahogyan egy madonnát szeretnek

a pravoszláv hívők. Csodálják, s legfeljebb megérintik, de mélyebben nem hatolnak belé.

A nő élete ettől a naptól újabb fordulatot vett, ahogyan az építési vállalkozó élete is, aki újra el lett lökve, ha próbálkozott, ha meg nem, akkor a szárazságba kellett beerőltesse magát, s másnap reggel fizetni a számlát. Amikor egy ilyen szárazmenet másnapján a nő szokása szerint pénzt kért, a férfi azt mondta, nincsen. Hogyhogy, kérdezte, nem kérek olyan sokat. Kevés sincs, mondta a férfi. Beszart az építőipar, érted, válság. Engem az építőipar nem érdekel, én leszárom az építőipart, csak nekünk legyen elég pénzünk, most konkrétan annyi, amit kérek. Hiába szarod le, mondta a férfi, az építőipar helyzete meg az én helyzetem összefügg. A nő kiabált, a férfi meg, hogy fogd be a pofádat, tudom, hogy szeretőd van, és megnevezte azt a napot, hogy attól a naptól van, azt a napot, amióta nincsen. És megnevezett olyan órákat, amikkel a nő nem tudott otthon elszámolni, holott ezek az órák a nálam töltött terápiás idők voltak. Hisz ekkor a nő már egy éve járt hozzám, heti két alkalommal. Részletesen felvázolta az esetet, az apa halálát, mint egy múltból megmaradt mintatörténetet, a házasságát, a szexuális és anyagi kudarcait, hogy nem tudja azokat szeretni, akikkel együtt van, csak

akkor, ha bizonyos praktikus elvárásoknak eleget tudnak tenni, hogy az ő érzelmi világa ezt projekálja a másokra, s nem érdekli, a másik milyen, ha megfelel a projekciónak, jó, ha nem, akkor érdektelen. Mindent megtudtam róla, de semmi nem utalt arra, mondta a pszichológus, amikor megkeresték a rendőrségtől, hogy ennek olyan következménye lehet, mint lett, hogy a nő beveszi azt a rengeteg altatót. A legtöbb ilyen, mondta a pszichológus a szakember öntudatával, csupán figyelmeztetés a környezetnek, hogy változzon meg valami. Ez túl jól sikerült, mondta a rendőr. Sajnálom, mondta a pszichológus. Az kevés, hogy sajnálja, akkor mi a kurva istennek járt magához, ha ez lett a vége. Mi a faszra jó ez az egész kezelés? Sajnálom, mondta a pszichológus változatlanul nyugodt terapeuta-hangon, én ennyit tudtam tenni, aztán elgondolkodott, hogy vajon sikeres volt-e ez a terápia. Talán ezzel hosszabbította meg egy évvel a nő életét, gondolta, s hogy ennek lett következménye, hogy a nő gyerekei most egy évvel kevesebbet lesznek árvák.